

ЖИВЕМ В ПАРАДОКСАЛЬНИЙ ЧАС

Живем у дуже дивний час,
Швидкі прогреси аж вражають,
Як вихром, підхопивши нас,
Мов листя восени лишають.

Але весна, без заборон
Над абрикосом в'ються бджоли,
Із півдня дзвонить телефон □
Це озивається Микола.

Ще вчора в Києві він був,
Лиш день тому □ напередодні,
Відразу я і не збагнув,
Що так далеко вже сьогодні.

Великі швидкості у бджіл,
Далеко південь, близько флокси,
Та силою бджолиних крил
Не поєднать ці парадокси.

Кишить людський строкатий рій
Навколо однієї правди,
Та моляться всі не одній,
Своя сорочка ближча завжди.

Не в силі й Бог всіх об'єднать!

Хто міг про це хоч заїкнутись?
Невже ж біду одну спіткать,
Щоб рівними усіх відчути?

Побачимо, як доживем,
Апроксимація чи зможе,
Нам долю повернуть лицем,
Чи на гадання все це схоже.

Накрив коронавірус нас,
Але Земля одна, як мати!
Прийшов парадоксальний час,
Щоб тільки разом рятуватись.

Дата написання вірша: 2021-01-21